

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КРАЇНОЇ МОЛОДІ ВІСНИКА ОБКОМУ ВЛКСМ

Рін видання IX
№ 140 (1996).

ЧЕТВЕР

21 ЛИСТОПАДА 1968 Р.
Ціна 2 коп.

ЗВІТИ І ВИБОРИ В КОМСОМОЛІ

ЛИСТ У ХХІ СТОЛІТТЯ

«Дорогі нащадки! Ми, робітники, інженерно-технічні працівники і службовці Агрегатного заводу, зібравшись на мітинг, присвячений закладці фундаменту нового цеху, звертаємо до вас із словами глибокої поваги, нашої безмежної відданості Комуністичній партії, під керівництвом якої великий радянський народ буде комуністичне суспільство. Ця будова закладається в піввіковий ювілей Ленінського комсомолу, коли наш космонавт, Герой Радянського Союзу полковник Г. Т. Береговий після чотиридобового польоту в космосі благополучно приземлився...»

Радіючи разом з вами чудовим справам і звершенням, здійсненим на честь 100-річчя ВЛКСМ, ми хочемо оживити у вашій пам'яті історію великого трудового шляху нашого заводу...

Всі ми, як один, сьогодні в думках з вами, наша героїчна зміна, в думках з нашим майбутнім в далекому і близькому нам 2018 році...»

Це рядки з листа, замурованого у фундамент нового цеху, який закладено на Агрегатному заводі в день півстолітнього ювілею Ленінського комсомолу. З ініціативи комітету комсомолу заводу його будівництво оголошено комсомольським. Через п'ятдесят років лист дістануть ровесники сьогоднішніх молодих заводчан. Про що він розповість їм, комсомольцям ХХІ століття? Кілька рядків з послання в майбутнє і тисячної долі не повідать про те, чим жили 430 комсомольців Агрегатного заводу в кінці 60-х років. Але після них залишиться, як добрий пам'ятник, корпус цеху, зведений їх руками. Він теж, механоскладальний цех № 2, — послання в майбутнє. Послання від тих, хто його будував, і від тих, хто назавжди залишився в лавах своєї заводської комсомольської організації. Їх імена, імена трьох Героїв Радянського Союзу — І. Фісановича, Ю. Глибка і П. Линника, і були названі першими в списку комсомольців заводу, які зібрався в Будинку культури імені Калініна на свої звітно-виборні збори.

Рік, в який працював комітет комсомолу заводу, був особливим, ювілейним. Тож і в звітній доповіді секретаря комітету комсомолу заводу В. Терещенка, і у виступах чимало було сказано, як молоді агрегатівці зустріли червону дату в історії своєї Спілки.

На Агрегатному заводі народилося немало добрих починань. Ми пам'ятаємо, як комсомольці заводу виступили ініціаторами походу за культуру і естетику виробництва. Комсомольці і молодь були першими й серед тих, хто взяв активну участь у переході підприємства на рейки економічного господарювання по-новому, в запровадженні наукової організації праці. Агрегатівці першими підтримали почин молодих червонозорівців за гідну зустріч ювілею комсомолу. На заводі було створено десять комсомольсько-молодіжних бригад, які виборювали право називатися іменем 50-річчя ВЛКСМ. Чотири бригади удостоєні цієї високої честі. Ними стали бригади А. Рабиновича (цех № 2), де групкомсоргом О. Савенко, М. Різниченка (цех № 1), де групкомсоргом Т. Чайковська, Н. Шельвовой (цех № 2), де групкомсоргом А. Песнова, С. Іванченка

(цех № 4), де групкомсоргом П. Гарлицький. З найкращими показниками прийшла до комсомольського свята бригада токарів з цеху № 2, яка повністю виконала умови змагання. Кожен член бригади тут виконує змінні завдання на 120—125 процентів. Економія ріжучого інструменту складає в бригаді 1143 карбованці 12 копійок. Подано рацпропозицій з економічним ефектом 450 карбованців. Всі члени бригади охоплені однією із форм навчання. Тут запроваджено план НОП по збиранню відходів бронзи, що складає економічний ефект в 27 тисяч карбованців. В цьому колективі надається чималого значення змаганням за професіями, взаємозамінні товариша на будь-якій операції.

Вагомий епітет «кращий» — зобов'язуючий, почесний. Без нього слово — звичайне собі слово. А ось коли сказати — кращий токар, кращий фрезерувальник, то зразу уявляєш людей, які носять цей високий титул. Кращих за професіями на заводі чимало. Тут в ювілейний комсомольський рік за ініціативою заводського комітету комсомолу проведено серед молодих робітників змагання на звання кращого за професією. Токар Павло Громов став переможцем на міських і обласних змаганнях, а фрезерувальник Олександр Драч — у змаганнях, які проводив «Головтракторпроми».

Сучасний робітник — це не механічний виконавець відповідних виробничих операцій. Це людина грамотна, ерудована, з широкими і різнобічними запитами. Молоді агрегатівці у вільний від роботи час живуть цікавим життям. Їх інтереси сягають від волейбольного майданчика до креслярської дошки. Тільки у вечірніх школах і середніх учбових закладах навчається сто сорок молодих робітників, майже п'ятдесят заводчан навчається у вищих учбових закладах. Свій ідейно-політичний рівень члени Спілки підвищують у гуртках і клубах комсомольської політосвіти. Серед кращих пропагандистів на зборах називалися В. Бутенко, М. Жигальцев. Комсомольці цеху № 4 часто запрошували на заняття ветеранів праці, учасників Великої Вітчизняної війни.

У звітній доповіді і виступах чимало було і критичних зауважень. Перш за все на зборах ставилося у вину комітету комсомолу те, що не однаковою була його увага до роботи комсомольсько-молодіжних бригад. В цеху № 3, енергоцеху та інших такі колективи були створені, але до фінішу не дійшли, розпалися. Тямано світили промені «Комсомольського прожектора». Виступи заводських «прожектористів» нерідко били мимо цілі, штаб не боровся за дієвість своїх рейдів. До цього часу начальник відділу постачання заводу т. Ковтун не реагує на пропозиції «КП», хоч часу минуло чимало. Як відзначалося на зборах, заводський комітет комсомолу, комсомольські бюро цехів ще не використовували всього арсеналу засобів виховної роботи серед молодих робітників.

Комсомольські звітно-виборні збори пройшли по-діловому. Вони показали, що комсомольці заводу чітко уявляють ті завдання, які зараз стоять перед їх організацією. В рішенні зборів вони записали: «Зараз нашим основним завданням є боротьба за гідну зустріч 100-річчя від дня народження В. І. Леніна. Наш девіз: від ювілею комсомолу — до Ленінського ювілею».

Збори обрали новий склад комітету комсомолу і штаб «Комсомольського прожектора». На засіданні новообраного комітету секретарем обрано В. Терещенка, начальником штабу «КП» — Р. Молодецького.

В. ГАНОЦЬКИЙ.

Леонід Блохін — кращий машиніст вантажного електровозу Знаменського локомотивного депо. За високий економічний показник портрет комсомольця занесено на міську Дошку «Слава праці».

На знімку: Леонід БЛОХІН.
Фото Б. ВІТОХІНА.

СЕРДЕЧНА ПОДЯКА

Центральний Комітет ВЛКСМ висловлює сердечну подяку партійним, радянським, профспілковим організаціям, міністерствам і відомствам, колективам підприємств, установ, будов, колгоспів, радгоспів і учбових закладів, воїнам Радянської Армії і Флоту, ветеранам партії і комсомолу, діячам науки, культури, літератури і мистецтва, комітетам комсомолу, комсомольцям і молоді за сердечні поздоровлення і привітання на адресу Центрального Комітету ВЛКСМ у зв'язку з 50-річчям Всесоюзної Ленінської Комуністичної Спілки Молоді і нагородженням її орденом Жовтневої Революції.

Телеграми, листи, привітання і поздоровлення, що надійшли з усіх кінців нашої країни, прийняті почуттям високої гордості за нашу Радянську Батьківщину. Повідомляючи про успіхи у перед'ювілейному змаганні, про трудові подарунки до 50-річчя ВЛКСМ, молодь дякує ЦК КПРС і урядові за високу оцінку діяльності комсомолу і запевняє, що вона і надалі буде вірною справою партії і народу. Комсомольці і молодь будуть активними борцями за здійснення рішень ХХІІІ з'їзду КПРС, за гідну зустріч 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

Центральний Комітет ВЛКСМ висловлює свою подяку за теплі поздоровлення і бажає всім комсомольцям, юнакам і дівчатам, всім трудящим Радянського Союзу нових великих успіхів у комуністичному будівництві.

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ ВЛКСМ.

ДСШ - БУДОВА КОМСОМОЛЬСЬКА

ХТО ЗАТРИМУЄ МОНТАЖНИКІВ?

«Молодий комунар» вже неодноразово бив тривогу в зв'язку із зривом строків будівництва дитячої спортивної школи, називав імена винуватців затримок у постачанні обладнання та деталей, у проведенні робіт на будівельному майданчику ДСШ. Зараз, для більш оперативного контролю і виявлення недоліків на будівництві, газета буде щотижня надавати слово штабові ударної комсомольської будови, систематично друкуватиме рейди прожектористів під рубрикою «До уваги...» В цих матеріалах штаб звертатиме ува-

гу керівників будівельних організацій та комітетів комсомолу на ті недоліки в будівництві ДСШ, які виникають, запитуватиме про строки їх ліквідації, вимагатиме своєчасного їх усунення та дотримання графіка робіт.

Зараз на будівельному майданчику ДСШ господарює спецуправління № 125 тресту «Дніпростальконструкція», яке проводить монтаж каркаса. Монтажників затримує генпідрядник — БУ № 2 тресту «Кіровоградпромбуд». Отже — **ДО УВАГИ начальника будівельного управління № 2**

тресту «Кіровоградпромбуд» т. Федорова.

Ваше управління повинно зробити під'їзні шляхи. До цього часу їх обладнано лише з одного боку будівельного майданчика. З іншого — лише завезено пісок. Відсутність другого під'їзного шляху затримує дальші монтажні роботи.

Комсомольський штаб на будівництві ДСШ звертає на це вашу увагу і просить вжити термінових заходів.

Штаб «Молодого комунара» на будові ДСШ.

З'ЇЗД СТУДЕНТІВ БРАЗИЛІЇ

ГАВАНА. В середині жовтня у Бразилії було арештовано більшість учасників 30 з'їзду Національного союзу студентів, що відбувся у передмісті Сан-Паулу

Як повідомляв кореспондент агентства Пренса Латіна із Ріо-де-Жанейро, у листопаді в Сан-Паулу було проведено декілька нарад Виконавчої ради Національного союзу студентів, на яких було прийнято рішення децентралізувати проведення з'їзду. З цієї метою створено Генеральну консультативну раду, до складу якої увійде 50 студентів від

різних штатів. На членів цієї ради покладена підготовка регіональних з'їздів.

ВИСТАВКА «ГАЛЕРЕЯ ДРУЖБИ»

БЕРЛІН. 482 художні роботи дітей, юнаків і дівчат віком від 6 до 18 років демонструються на виставці «Галерея дружби», що відкрилася у столиці НДР.

Представлені тут малюнки, графіка, керамічні вироби і фотографії були відібрані з 535 тисяч робіт, показаних на окружних і районних виставках у республіці. Експозиція відображає життя і розвиток миролюбної німецької держави і солідарність молоді НДР

з героїчним в'єтнамським народом.

ПРОТЕСТИ НАРОСТАЮТЬ

ВАШІНГТОН. З початком навчального року у вищих учбових закладах США почастішали випадки виступів студентів, незадоволених в'єтнамською політикою американського уряду і дискримінацією негріванського населення. Впливовий журнал «Юнайтед стейтс ньюс енд уорлд р'орт» висловлює тривогу з приводу того, що «1968 рік б'є всі рекорди за розмахом і кількістю антивоєнних і антивоєнних виступів».

(ТАРС).

● ТВІЙ РОВЕСНИК ЗА РУБЕЖЕМ

До 100-річчя від дня народження В. І. Леніна

...На довголіття

Комсомольський похід за культуру села

Найбільше мені подобається наше село вранці. Центр Кіровоки ділить блискучий асфальт. Обіч нього — нові споруди: клуб, бібліотека, сільмаг, їдальня, дитячий садок, колгоспна контора, швейна майстерня, баня. На росяних шиферних та блишаних дахах грається сонячне проміння, видніє ліс теле- та радіоантен. І всюди — садки.

Гарно! Вся ота краса стає менш помітною, коли починається робочий день. А з ним нові захоплення, турботи.

Турбот же у трудівників колгоспу «Пам'ять Леніна» немало. Хлібороби взяли високі зобов'язання на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Тепер прагнуть їх виконувати. До того ж, наше господарство носить імення вождя. І тому кіровці хочуть будь-що зробити своє село до ювілею одним з найкращих в районі. Це — прагнення всіх хліборобів, молоді колгоспу.

Особливо багато зробили юнаки та

дівчата для упорядкування села. Організували недільники, щоб скоріше спорудити стадіон. Зараз на ньому вже проходять спортивні змагання. До речі, наші футболісти вибороли кубок району. Відзначилися і шахісти Галя Погрібняк, Василь Кудря та Василь Коваленко.

А то пам'ятаю, на початку року проводили розширене засідання комітету комсомолу. На ньому йшлося про підготовку до 50-річчя ВЛКСМ. Запропонував закласти в селі парк.

Зраділи юнаки та дівчата, загомоніли: — Давайте візьмемось!

— Недільники організуємо. Комсомольським парком назвемо.

Підвівся і комсомолец Віктор Чабаненко. Йому, як агроному-садоводу, до вподоби таке завзяття молоді, і він пообіцяв:

— Організацію посадки дерев беру на себе.

Як завесніло, юним брався допомогти і старий садовод Микола Андрійович Седов, побачивши їх на недільнику. Продав розбивку, підказував у всьому. Тричі ось так збирались. Посадили близько 6-ти тисяч каштанів, горхів, тополь, кленів, сосен та ялин. Найбільше тоді відзначились комсомольці Зіна Балан, Григорій Запорожець, Галя

Чернега, Оля Михайленко, Зіна Богатиренко. Кожен посадив по 300—500 і більше дерев.

Влітку парк взявся зеленню. Назвали ми його іменем 50-річчя ВЛКСМ. Навозили сюди піску, спорудимо різні ігрові дитячі майданчики. Невдовзі комсомольський парк стане одним з улюблених місць відпочинку в Кіровці.

Молоді механізатори Михайло Капінус, Василь Ніжниченко, Василь Парашенко добре попрацювали на опорядженні центральної вулиці, коли там стелили асфальт. Багато вже досягнуто молодими трудівниками в підготовці до 100-річчя з дня народження Ілліча. Ще більше планів на майбутнє. Недавно, наприклад, побував у другій тракторній бригаді. Зустрівся з хлопцями, про життя-буття мову завів.

Зараз над зобов'язаннями міркують. Планують на честь 100-річчя по 30 центнерів пшениці з гектара збирати, а кукурудзи — по 50 центнерів. Готуються до цієї дати й інші комсомольці. Он доярка Оля Михайленко дала слово, що до квітня 1970 року виконає свій п'ятирічний план.

І на оновленні села ще потрібні будуть молоді руки. Наступного року правління артілі намітило забрукувати вулиці села, водопровід прокласти. Нині спеціалісти кінчають монтаж обладнання в недавно збудованій колгоспній пекарні. Фундамент Палацу культури закладатимемо.

Не забуваємо і про ветеранів комсомолу. Про їх діла розповідають стенди, що стоять в клубі та бібліотеці. Готу-

М. ЛЯШЕНКО.

мо стенд і до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. В ньому йтиметься про життя і творчість вождя.

Життя стає таким, яким хотів його бачити Володимир Ілліч. Безперечно, ще не всього досягнуто. Нам, молодим, якраз і доведеться всі ленінські накреслення перетворювати в життя. І сьогодні говорять, що комсомолія справиться з поставленими завданнями.

М. ЛЯШЕНКО,

секретар комітету комсомолу колгоспу «Пам'ять Леніна» Маловисківського району.

КНИГА З-ЗА ОКЕАНУ

Є книги з цікавою долею, книги, які йкогніто роблять далекі подорожі через моря і океани, зустрічаються з різними людьми, а потім, через десятиліття, з'являються перед очима здивованих нащадків і будоражать їх уяву своєю загадковою долею. З однією такою книгою довелось і мені зустрітись. Книга називається «Пролетарська революція і ренегат Каутський». Автор — Ленін. Видавництво — Центрально-ком РФКПА. Рік видання — 1920. Ціна — 1 долар.

Як відомо, праця В. І. Леніна «Пролетарська революція і ренегат Каутський» була написана і вийшла в світ у Москві в 1918 році. В наступному, 1919 році її в перекладах видали в Англії, Франції та Німеччині. А де ж видана ця книга? Відповідь прийшла з бібліотеки Інституту марксизму-ленінізму при ЦК КНРС: книга видана Російською Федерацією Комуністичної партії Америки в Нью-Йорку.

ки. Вона об'єднала у своїх рядах передову, революційно настроєну частину робітничого класу та інтелігенції. Російські емігранти-комуністи об'єдналися в Російську Федерацію, котра і видала працю В. І. Леніна «Пролетарська революція і ренегат Каутський» для російського населення США.

Один екземпляр цієї книги з дарчим написом: «Дорогому вчителю і вождю, тов. В. І. Леніну від Російської Федерації Комуністичної партії Америки. Березень 1921 року» знаходиться в особистій бібліотеці В. І. Леніна в Кремлі.

Володимир ЯКОВЛІВ. (АФН).
м. Уфа.

До 25-річчя визволення Кіровоградщини від німецько-фашистських загарбників

ПОДВИГ НАД ЗЕМЛЕЮ

ТАЛГАТУ Якубековичу Бегельдинову, синові сонячного Казахстану, йшов 21 рік, коли він вперше влітав у бойовий політ 17 лютого 1943 року. Заповзятий, наполегливий, хоробрий юнак в перші дні перебування в полку здобув повагу серед товаришів. Ще на Калінінському фронті Талгат вперше в історії авіації на штурмовик. Іль Юшин а вступив у нерівний бій з німецьким винищувачем. У цьому бою молодий лейтенант Бегельдинов збив фашистського аса. За цей бойовий подвиг Талгат був нагороджений орденом Вітчизняної війни.

А за успішні дії під Харкомом його нагороджено орденом Червоного Прапора. Авіаполк, в якому служив Бегельдинов, розмістився недалеко від Олександрії. Осіннього похмарю, зі сніжними хмарами ранку 1943 року, викликав молодшого лейтенанта Бегельдинова генерал. Доручив йому провести повітряну розвідку з фотографуванням позицій фашистів, які накопичували сили для контрудару. Генерал розумів складність польоту при несприятливих умовах, але розвіддані були кінце потрібні. Одержавши завдання, Талгат сів за штурвал, а підняти літак у повітря не міг: колеса загрузли в багні. Коли механіки відкопали колеса, літак піднявся. Заглибившись кілометрів на п'ятдесят у порожній ґрунт, літак в заданому районі помітив над двома рейдерних дорозок дві колони танків з мотопіхотою, що рухалися в бік фронту. Знизивши літак, Талгат атакував колони. Виконавши бойове завдання, літак повертався назад. Пролітаючи над полем,

Ще не один раз подив Т. Бегельдинов свій літак в бойовій вильоті. Далі золоті зріпки Героя прикрасили його груди. Зараз двічі Герой Радянського Союзу Талгат Якубекович Бегельдинов працює заступником начальника Казахського територіального управління Цивільного повітряного флоту.

Талгат діяв у складі 2-го Українського фронту, брав участь у форсуванні Дніпра і звільненні Олександрії, Знам'янки і Кіровограда. З 95-ти успішних бойових вильотів під час Кіровоградської наступальної операції 60 вильотів зробив на розвідку військ і техніки фашистів.

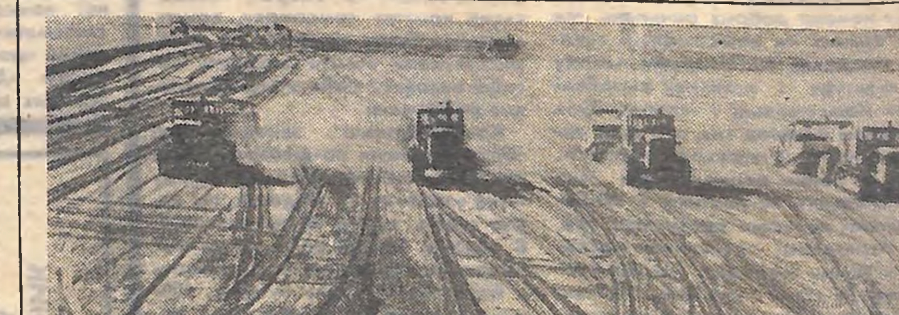
В роки Великої Вітчизняної війни високого звання Героя Радянського Союзу був удостоєний також комсомолец Борис Шапов. Він хоробро бився з фашистами за звільнення Кіровоградщини. Майстром штурмових атак показав себе Шапов при штурмові залізничних ешелонів на станціях Користова і Долинська, знищуючи паровози, вагони і бензоцистерни. Своїми діями комсомолец Шапов сприяв військам 5-ї гвардійської армії в наступальних операціях.

Великий героїзм виявив Бегельдинов у сприянні наземним військам 5-ї армії 2-го Українського фронту в боях за звільнення Олександрії і залізничного Знам'янського вузла. 28 листопада і 4 грудня 1943 року він знищив ешелони з технікою і живою силою ворога. Особливу майстерність, героїзм і мужність проявив 21-річний пілот в умовах сильної протидії німецьких винищувачів при розвідці великих залізничних вузлів — Знам'янки і станції імені Шевченка. Мужньо відбиваючись своєю ланкою від атак дев'яти мессершміттів, він розвідав на цих залізничних вузлах три фашистські ешелони з артилерією і танками, які стояли під повантаженням. Ці ешелони під час наступного вильоту нашої авіації були повністю розбиті. При розвідці залізничного вузла Кірово-Українське і станції Лелеківки в грудні 1943 року і січні 1944 року виявив наявність великої кількості німецької техніки...

При зльоті радянськими військами залізничного Знам'янського вузла відбувся одиннадцять бойових вильотів, збивши мессершмітта і знищивши два танки, тринадцять автомашин, 3 гармати великого калібру та іншу ворожу техніку. В найскладніших метеорологічних умовах вилітав він з льотчиком С. Д. Пешевальниковим на відповідальні завдання у розвідку під Кіровоградом. Лише в боях за обласний центр здійснив 18 бойових вильотів, знищивши 7 танків, 5 гармат, 17 автомашин і 3 склади з боєприпасами. Б. Шапов був удостоєний звання Героя Радянського Союзу.

В. ГРУДЗИНСЬКИЙ, А. ТАКАЛЕНКО, м. Знам'янка.

м. Знам'янка.

БУДІВНИКИ РИСОВИХ ПОЛІВ

Конкретними справами перетворюють в життя рішення жовтневого Пленуму ЦК КНРС про виконання програми меліоративних робіт і розширення посівів рису іригатори тресту «Чардарабуд» (Південний Казахстан). Завершивши будівель-

ні роботи по створенню Чардар'їнського водосховища на річці Сир-Дар'ї, вони почали освоювати під плантації рису землі Кизилжумської пустелі. Тут намічено створити 11 рисосіяльних радгоспів. Перший з них — «Схід» — ужо організований. У нинішньому році тут одержано перший врожай з площі в тисяч гектарів.

Зараз механізатори готують землі для нового господарства — радгоспу імені 50-річчя Жовтня. У пустелі гуркочуть землерийні машини. Вони планують майбутні рисові системи, будують магістральні і зрошувальні канали, по яких вода з Чардар'їнського водосховища приведе на поля нового радгоспу.

Фото І. БУДНЕВИЧА. (АФН).

1 ІСПЕКЦІЯ по якості перевірила хід спорудження житлового будинку. Молодий майстер БУ-2 Віталій Коваленко покладав свою роботу. Відчувалося, приклав він чимало старань, щоб не було відхилень від технічних норм. Однак, у голосі Віталія було помітне незадоволення. Ким незадоволений — не зрозуміло. Не то самим собою, не то інспекцією.

До зустрічі з Коваленком я вже знала про нього від секретаря комсомольської організації тресту «Кіровоградбуд» Леоніда Балюка. Тому не важко було викликати хлопця на підверту розмову.

НА СХІДЦЯХ РИШТУВАННЯ

А У ВАС НА МАСТРА ГОВОРЯТЬ: «ВИ...?»

ши з цегли. — Хочеться з головою ввійти в джунглі креслень, зводити ось такі велети. — І він провів рукою в бік новозбудованого столярного будинку.

— Здорово виходить, — продовжує. — Однак задоволення іноді... Ось, наприклад, прийшли намагати до мене якості. А я від кого повинен намагати? Звичайно, від бригадира, робітника. Днями обходили об'єкти з бригадиром, я йому показую, де стіна погано покладена, де залізобетон неправильно змонтовано. А він у відповідь: «Чого пристаєш зі своєю якістю? Он начальник дільниці нічого не говорить, а ти...» Часом нікому мене підтримати. І розчарування. Ось і виходить, що за якість повинен боліти один майстер. Стає невесело.

Можна було б це вважати хвилинною слабкістю, яка з часом може пройти, коли б я не чула інших розмов виконувачів, майстрів, мулярів.

Іван Швець, майстер будівельного управління, — тихий, сором'язливий юнак. До нашого міста прийшов після закінчення Харківського інженерно-технічного інституту.

— Місто мені подобається. Навіть не думаю, що мені так стрінуло. І, звичайно, згодний працювати тут все життя.

А що скажуть про нього люди? — Хлопець з спокійним характером, він здався нам аж занадто скромним. Все робить спокійно. І ніхто не чув, щоб Іван Васильович розшумівся даремно, як це роблять інші майстри, щоб довести свою «енергічність», — каже профгрупорг Олена Чабаненко.

— Яюсь, в п'ятишох, після робочої зміни, до нашого гурту підійшов Іван Васильович і попросив закласти карниз. І вперше в житті я чула, що майстер не наказував, а просив нас. Ми, звичайно, зробили, — пригадує муляр Ліда Голуб.

може. А з практики ні бум-бум, — Анатолій Балакаленко. З іронією в голосі відповідала Інна Пліва. Чому ж дві бригади по-різному оцінили молодого майстра?

Це було кілька тижнів тому. До дитячого садка, який вони будують на Черемушках, підвезли бетон. День був вітряним. Кропачик, висунувшись з кабіни, прокричав: — Надберіть трохи. Не буду підіймати, вітер же!

Якраз нагодилися майстер і сказав: — Слухайте ірановщика. Майстер сказав спокійно. А міг би вступити в сварку. А таку людину хіба будуть поважати?

Зверніть увагу на міську дошку оголошень. Там регулярно запрошують на роботу інженерів, техніків-будівельників; на посаду майстрів і виконробів у різні будівельні організації. Начальник одного з таких управлінь зізнався: «У нас в вакантні місяці виконробів і майстрів. По ділових якостях я звільнив би ще кілька чоловік, але поки що тримаю, так як замінити їх нікому...»

В чому ж справа? У майстра немало обов'язків. Він відповідає за плани, якість, за техніку безпеки, організацію праці, за використання механізмів, несе матеріальну відповідальність, оформляє і закриває наряди робітникам і, таким чином, відповідає за економію фонду заробітної плати. Він, як можна сказати, між кількох вогнів. Випробував всі труднощі, які зустрічаються на будівництві. А зарплата в нього це така вже й велика. Іноді робітники одержують більше. Наприклад, в БУ № 1 майже всі майстри одержують 110 карбованців на місяць.

Але платню всього не можна пояснити. Робітник з бригади майстра Петра Скрипника розповів:

— Років десять тому, коли ми ще тільки почали будувати Кіровоградський м'ясокомбінат, був у нас майстром Дмитро Іванович Гончаренко, який вже пішов на пенсію. Так ось. Ми вважали для себе великою подією, коли він нас похвалить, тобто ставившись до слів Дмитра Івановича з великою повагою. А зараз? Є випадки, коли молоді хлопці, а то й дівчата адресують майстру нецензурні слова. І не совісно їм. Від чого це залежить? Від того, як готували цього робітника. Чи його вчили поводитись тільки з цеглою та кельмою, чи, плюс до цього, — вчили, як поводитись з старшими по роках і посаді.

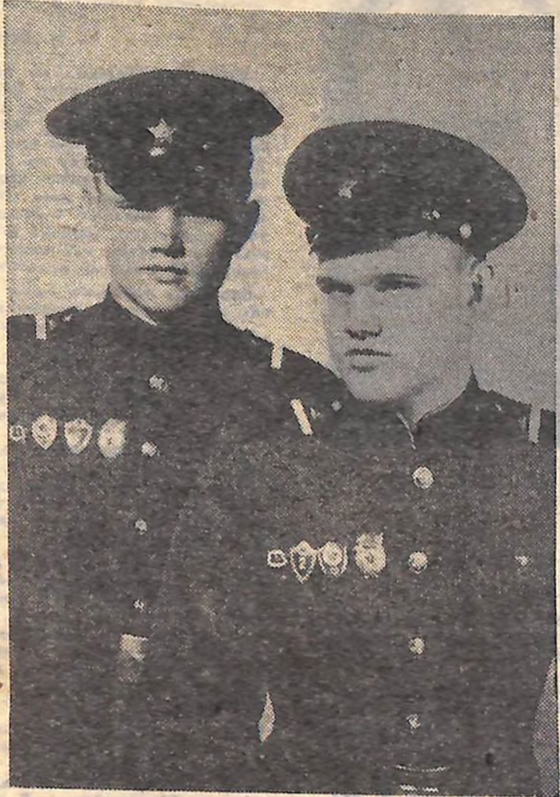
Візьміть графік відпусток, розподіл премій, путівок, квартир. Часто, при вирішенні цих питань, майстра обирають. А коли б ні? В цьому випадку кожний робітник подумав би, перш ніж не послухати вказівок майстра, або нагубити йому.

Звичайно, авторитет майстра залежить і від нього самого: як він поставити себе в колективі.

— Та що він ще тямить, молодий. Теорію,

Л. ПОПРАВКО, спецкор «Молодого комунар», Трест «Кіровоградпромбуд».

ЯК ТОБІ
СЛУЖИТЬСЯ?
БРАТИ

ДНЮВАЛЬНИЙ голосно передав наказ:
— Ефрейтор Ляшенко, в канцелярію до командира.
Почувши команду, два воїни одночасно зіскочили із стільців і запитливо подивились один на одного. Обидва кремені, міцні.
— Кого ж із них викликають? — запитав один з них — Василь.
— Не знаю, — відповів інший. — Можливо, тебе?
— Не будемо гадати, — рішуче сказав Василь — У днювального вяснимо.
— Завдали ви мені клопоту, — промовив днювальний, коли брати звернули до нього за роз'ясненням. — Я й забув, що вас, Ляшенків, двоє, і не вяснив кого викликає командир. Доведеться вам іти обом.
Солдати направились до канцелярії. Микола першим підійшов до дверей і хотів відкрити їх.
— Не спиши, — зупинив його Василь. — По прав спочатку ремінь, підтягнись.
Микола відступив крок від дверей і сказав:
— Тоді ти йди, — але все-таки підтягнувся.
— Ні, ти йди. Нічого братові за спину ховатись, — відповів Василь і попередив: — Тільки дозволю попроси. І доповідь, як треба.
Спостерігаючи за діями воїнів, слухаючи їх розмову, неважко було помітити, що старшинство серед братів належить Василю. Такі взаємини склались між ними давно. І про це варто розповісти.

БРАТИ-БЛИЗНЮКИ Василь і Микола Ляшенки народилися на Кіровоградщині в сім'ї колгоспника. Разом закінчили дев'ять класів. Микола залишився з батьком і матір'ю, продовжував навчатися в 10 класі, а Василь пішов по самостійній дорозі: поступив у профтехучилище. Після його закінчення працював електромонтером на Криворізькому металургійному заводі імені В. І. Леніна. Добре заробляв і всі гроші віддавав батькам. Це створило йому відповідний авторитет у сім'ї.
Під впливом Василя це ж училище закінчив і Микола. І на той же завод пішов працювати. Василь уже був робочою людиною і намагався таким же зробити і брата.
Підійшов час йти виконувати свій військний обов'язок. Батько Кіндрат Степанович, ветеран війни, як старшому, наказував Василю:
— Обидва служіть чесно. Ти, Василю, наглядай за Миколою, допомагай йому...
Служити братам пошастало попереду прикордонних застав нашої Батьківщини, на передньому краї соціалістичного табору.

У перші ж дні перебування братів у роті командир викликав їх до себе на бесіду.
— Ким хочете бути? — запитав воїнів офіцер.
— Навідниками танкової гармати, — в один голос відповіли брати.
Навчались брати добре.
За справами час летів швидко, а там і іспити на власність. Екзаменаційна комісія суворо оцінювала знання молодих спеціалістів. Інакше і не можна: бойові машини повинні бути в надійних, умілих руках. Василь і Микола чітко і ґрунтовно відповіли на всі питання. А коли було здано екзамен з бойових стрільб, братів підкликав до себе голова комісії. Тиснувши руки солдатам, він сказав:
— Поздоровляю вас. Впевнений, що за приїлком танка буде ще два знавця своєї справи.

НЕ ПОМИЛИВСЯ голова комісії. Багато разів після цього брати виїздили в поле, на тактичні заняття і бойові стрільби. І завжди на відмінно справлялись із своїми обов'язками. В службових карточках братів з'явилися перші подяки за зразкову військову службу, за відмінне обслуговування техніки, за пильність в караул. За успіхи в бойовій і політичній підготовці наказом командира частини солдатам було присвоєне звання ефрейтор.

Коли підрозділ приймали соціалістичні зобов'язання на честь 50-річчя Великого Жовтня, комсомольці Микола та Василь Ляшенки виступили одними з перших і пообіцяли до ювілею Радянської влади на одну сходинку підвищити класність і оволодіти обов'язками всіх членів екіпажу. Їх приклад наслідували й інші воїни.
Весна і літо минули в напруженому бойовому навчанні. Брати і їх товариші вдосконалювали навички ведення вогню, водіння бойових машин, навчались воювати по-сучасному. А восени на ґрудах ефрейторів Василя і Миколи Ляшенків після чергового важкого випробування з'явилися знаки спеціалістів з цифрою «2». Незабаром поруч з ними брати прикрипили знак солдатської доблесті «Відмінник Радянської Армії».

...Командир викликав Василя Ляшенка. Але коли обидва брати доповіли про прибуття, він, усміхнувшись, сказав:
— Дуже добре, що ви обидва прибули. Я хочу поговорити з вами про соціалістичне змагання на честь 50-річчя Ленінського комсомолу.
— А ми вже змагаємось, — повідомив Василь. Микола, стверджуючи, кивнув головою.
— Ось як! — Здивувався командир. — І які ж ви зобов'язання взяли?
— Вирішили до золотого ювілею комсомолу стати спеціалістами першого класу, підтвердити звання відмінника навчання, — пояснив Василь.
— Що ж, зобов'язання реальні, я схвалюю, — підтримав воїнів командир.
...Напередодні ювілею Спілки в підрозділах підведено підсумки взятих зобов'язань. Перед строем командир назвав імена кращих воїнів. Серед них і брати — Василь та Микола Ляшенки. І коли командир від імені командування дякував їм за відмінну службу, вони чітко відповіли:
— Служу Радянському Союзу!

П. ПШЕНИЧНОК,
майор.
Група радянських військ у Німеччині.

„Комсомольское
знамя“ — газета
про молодь
і для молоді

Закінчується передплата на республіканську молодіжну газету «Комсомольское знамя». Якщо ти не встиг її оформити — звернись у будь-яке агентство «Союздруку» або до громадського розповсюджувача.
Газета познайомить тебе з ділами твоїх ровесників на заводах, на будовах, з буднями сільської молоді, з навчанням студентів, школярів, розкаже про те, як відпочивають твої ровесники. Повз твою увагу не пройдуть і розповіді про подвиги батьків, про сміливих, мужніх і благородних радянських людей.

Той, хто уважно слідкував за номерами газети, знає, що вона завжди в курсі міжнародних та союзних новин. Телефонний зв'язок з Лондоном і Нью-Йорком, Парижем і Римом допомагає кореспондентам оперативно висвітлювати ті чи інші події.
Мабуть, багато з вас уже чули про клуб «Здоров'я». В його роботі беруть участь відомі спеціалісти в галузі фізіології та спортивної медицини, досвідчені тренери і спортсмени, чемпіони світу й Олімпійських ігор, провідні спортивні журналісти і ви самі, дорогі читачі.

Для любителів поезії на сторінках газети відкрито «Літературний клуб». І, звичайно, ви з великим інтересом зустрінетеся в «Будинку друзів», де наші читачі ведуть широку розмову про дружбу, кохання, прекрасні пориви людської душі.
Отже, дорогой друже, «Комсомольское знамя» чекає на зустріч з тобою в 1969 році.
Вартість газети на рік — 5 крб. 28 коп. на півроку — 2 крб. 64 коп. на квартал — 1 крб. 32 коп.
Найбільш активні розповсюджувачі газети на пропозицію «Союздруку» і комсомольських комітетів будуть нагороджені грамотами ЦК ЛКСМУ і обкомів комсомолу, преміювані коштовними подарунками.

Ось так нарекли з легкої руки декілька педагогів тих учнів, що нерідко стають на шлях порушення трудової дисципліни в школі, виходять з-під впливу батьків і вчителів, стають «проблемною» школи. Десь мені доводилось читати, що А. С. Макаренко дуже не любив, коли при ньому називали цим словом окремих дітей. Якщо виникнути глибше в суть цього слова, або явища (якщо це можна назвати явищем), то, напевно, прийдемо до висновку, що дійсно в категорія дітей, які трудно піддаються вихованню. Та основна причина все ж криється не в тому, що дитина (юнак чи дівчина) по своїй природі трудна для виховання, а в тому що цих дітей не виховували аж до того часу, доки вони самі не заявили про себе, або тому, що саме виховання за характером і змістом було моральним каліцтвом.

Коли торкнемось системи шкільної виховної роботи, то тут нерідко натрапляємо на звичайний шаблон, під який та чи інша дитина не може підійти. Так іноді «спільними» зусиллями сім'ї і школи ми створюємо той контингент учнів, яких потім називаємо «важковиховуваними».
Хочу навести кілька прикладів.
Пам'ятаю, по Доліньській середній школі № 2 (кілька років тому), учня Володимира Б. Коли я прийшов у цю школу, Володимир навчався в сьомому класі, а його однокласник — в десятому. Три роки цей учень залишався у цьому класі через неспішність з одного предмета. В дитинстві його вихованням батьки не займалися, бо «не було часу». Цей учень на третій рік свого навчання в сьомому класі буквально всіх вчителів доводив до того, що вони не в змозі були працювати. Подібних учнів на той час в цій школі було десь більше десяти. Всі вони пройшли майже той самий шлях. Їх «загнано зайняті» батьки згадали про своїх дітей, коли відвідні вчителі додали та виклики в школу нагадали, що в них є діти, досить дорослі і не зовсім виховані.

Педагогічний колектив Доліньської школи № 2 зумів викрити причини такого явища. Появились товариші, що задали тон в питанні виховання індивідуальних особливостей дітей при роботі з ними, знайшли шляхи хорошого контакту з батьками. Поступово зникла в школі проблема другоріччя, проблема «важковиховуваних».
Інший приклад. В Доліньській середній школі № 1 навчався учень Сергій З. Звичайно історія. Батьки випустили з поля зору хлопця тоді, коли треба було його виховати, приділити найбільшу увагу. Хлопець залишався по два роки в одному й тому ж класі, систематично порушував поведінку, став на шлях правопорушень поза школою, був зв'язаний на облік в міліції.
Постало питання про направлення його в трудову колонію. Але в характері Сергія уважними педагогами були знайдені хороші риси характеру. Він виявився чутливим на довір'я, добре слухав, увагу. Для зміни умов і обстановки, переезлив його в Доліньську восьмилітню школу № 3 і ввели до складу ради командирів клубу хлопчиків «Орля», створеного по районному Будинку піонерів. Перебуваючи у військово-спортивному таборі, Сергій

займав посаду командира рою. Хлопець перейшов в наступний клас, продовжує навчання.
Про клуб «Орля» вже говорили і писали, та хочеться поділитися своїми думками відносно результатів роботи, його майбутнього. Ініціатором створення цього клубу стала директорка Доліньського районного Будинку піонерів Ольга Денисівна Михайліна, досвідчений, чуйний педагог. У багатьох жінок-вчителів є така любов. Ольга Денисівна відзначається тим, що любов її поєднує з педагогічною ініціативою, пошуком ключів до дитячих сердець, навіть таких, які важко відкрити. Навколо себе вона згуртувала колектив працівників, які дотримуються такого ж стилю в роботі з дітьми. А стиль цей макаренківський.
Третій рік роботи клубу хлопчиків «Орля» показав, що можна знайти підхід до «найважчих» дітей. За цей час сюди вадучено до двохсот хлопчиків (не тільки

**ЯРЛИК:
„ВАЖКО-
ВИХОВУВАНІ“**

«важковиховуваних»). Створено загони, які брали активну участь у Всесоюзній військово-спортивній грі «Зарниця», проведено кілька походів по місцях бойової слави, відшукано імена двох Героїв Радянського Союзу. Здружилися наші «орлята» з учасниками клубу «Орля» 82-ї київської школи, відвідали їх. Члени цього клубу також дачі пообіцяли в Доліньській.

Два роки підряд влітку відпочивають і навчаються в своєму військово-спортивному таборі до сотні хлопчиків. Тут вони продовжують вивчення історії Радянських Збройних Сил, самі готуються до того, щоб з настанням повноліття стати на захист рубежів Батьківщини.

Надбало в їх пам'яті залишиться день 5 липня 1968 року, коли вони в складі 80 чоловік, в парадній формі, строем, під звуки маршу, з прапором уійшли в зал районного Будинку культури влітку урочистий пленум райкому партії, що зібрався на відзначення 50-річчя Компартії України.
Багатьох учасників клубу уже випущено із школи. Але вони не поривають зв'язків із клубом.
Напевно, можна знайти й інші форми роботи з категорією «важковиховуваних». Та в основі роботи з ними повинен лежати макаренківський принцип виховання, — максимум німощності і стійкості ж довір'я. Пошук. Ось що сьогодні повинно стати девізом у виховній роботі кожного педагога, кожного колективу вчителів, комсомольської організації, сім'ї.
І. ЄВСЕВ,
завідуючий підрозділом пропаганди і агітації Доліньського РК КП України.

НОВІ КІНОСТРІЧКИ

РИБАЛКА НА ВІЯНІ
У Вільнюсі відбулася прем'єра художнього фільму «Почуття», виробництва литовської кіностудії. Кінострічку створено за мотивами роману латвійського письменника Е. Ліва «Чортів краєць». Фільм розповідає про долю рибалки, в житті якого, як у дзеркалі, відбилися всі тяготи війни.

ВПЕРШЕ ПРО М. М. ПРЖЕВАЛЬСЬКОГО
На кіностудії Киргизії закінчено зйомки широкоекранного науково-популярного фільму «Великий дослідник». Автори першої документальної кольорової кінострічки про М. М. Пржевальського «проведуть» грядуча слідами важких і ро-

мантичних подорожей пристрасного дослідника
«О. М. ГОРЬКИЙ У САМАРІ»
Брудні вулиці, нескінченні дерев'яні лабіринти на березі Волги. Ці кадри відтворюють минуле сучасного Куйбишевська. Глядач побачить їх у фільмі «О. М. Горький у Самарі», знятому колективом Куйбишевської студії кінохроніки.
(РАТАУ).

НОВИНИ
ФІЛЬМ ПРО СЕБЕ

Про себе, про справи артілі зняли фільм самодіяльні митці колгоспу «Шлях Леніна» Онуфріївського району. І вже не один, а кілька: «Обжинки», «Трудовий день механізатора», «Наша зміна» та інші. Об'єднуються аматори в студію «Славути», якою керує вчитель Л. Башкатов. Оператори теж місцеві: токар колгоспу Г. Бегма, тесляр М. Кудель, рахівник Г. Підгорна, а художник — секретар комсомольської організації колгоспу І. Бузько.
Докладніше про них і їх роботу ви дізнаєтесь з плаката «Кінолітніс Успенки», який щойно випустили відділ пропаганди і агітації обкому КП України та обласний Будинок народної творчості.

Традиції—п'ять років

Як не зайняті колгоспники села Травневого на польових роботах, та все ж ввечерю вони дружно збиралися до клубу. Грає музика, чути пісні. Всі урочисто-святкові і трішки схвильовані, особливо вивувають торжества комсомольці Олександр Безуглий та Григорій Івашенко. А вже до їх, колишніх трактористів, прийшли односельчани проводити в армію.
Секретар партійної організації колгоспу І. Кузьменко від імені односельчан дав наказ майбутнім воїнам добре служити, вручив подарунки.
Урочисті проводи до армії тут уже стали традицією, вік якої — понад п'ять років.
Компаніївський район.

У юних творців

А недавно закінчили обладнання кабінету історії. Це найбільша удача юних техніків. Завіса, екран, кінокамера — все буде приводитися в рух з пульту управління. Навіть кадр із фільму можна буде зупинити теж із пульту.
Це подарунок старшокласникам від шкільних умільців на честь ювілею комсомолу.
На знімку: юні техніки (зліва направо) — Віталій Пожарев, Валерій Чубар, Андрій Григорович Ткаченко (керівник гуртка), Борис Посохов та Женя Васильєв за пультом управління в кабінеті історії.
Фото О. ПЛУЖНИКА.

Люди виходять у ніч

К. БЕРЕСТ

(Продовження. Початок в №№ 123, 124 — 125, 127, 133, 136, 137, 138, 139).

«Ще побачимо, хто кого візьме, за горло, — прошипів Ковальський, ховаючи очі. — За Петлюрку я таких своїми руками душив, а за Советів...» — він зловтішно посміхнувся, згадуючи, скільки наклеїв настрочив на комуністів. Не знав Павло, як зуміє цей зрадник скористатися проти нього його ж погрозою.

Барчевський розлив по маленьких чарочках спирт: — За ваші успіхи, панове. За доходи фірми! Все, я вас більше не затримаю.

Новоспечені капіталісти-акціонери, з сумом оглядаючись на повний графин спирту, повільно повскакали до дверей. Барчевський акуратно вів книгу витрат і прибутків «фірми», регулярно звітував перед товаришами.

14. ТОВАРИШ ЛЕСЯ

Василь закрив за собою двері і зняв пальто.

— Вгадай, хто у нас? — спитала Марія Григорівна. Син подивився на матір і здивувався тихій радості, якою світілося її обличчя. В цей час двері в кімнату розчинилися, і перед ним з'явився Женя Хижняк. Василь розв'язав кинувся до дівчини, схопив за руки і зупинився, соромлячись при матері виявляти свої почуття. Марія Григорівна підійшла до дівчини, обняла її за плечі і ніжно пригорнула до себе. «Женити вас треба...» — зітхнула вона.

— Як ти сюди потрапила? — спитав Василь, не випускаючи рук дівчини.

— Я не одна, Васю.

Тільки тепер хлопцеві помітив за спиною нареченої дівчину.

— Лесю, — протягнула вона руку. Темні сербозні очі внаочуюче дивилися на Вовченка.

Леся на початку війни служила у восьмому танковому корпусі, з яким відступала від кордону до села Підвисокого. Разом з червоноармійцями і командирами своєї частини до останнього патрону билася вона з фашистами. На її очах цим останнім патронами воблалися себе життя тридцять повітряників-танкістів, щоб не безчестити пономом свої імена. Сивий комісар передав їй список загиблих комуністів і наказав за всяку ціну донести його до своїх. Чого тільки не перенесла вона на цьому шляху! Табір військовополонених під Кричим Рогом... Перша втеча... Тортурні в гестапо... Нова втеча... Боротьба з окупантами в рядах маловисівських підпільників, якими керував капітан Хижняк. І нарешті загин імені Пожарського, де вона була розвідницею на найдовшому і найнебезпечнішому напрямі: Сміла-Помічна-Голта. Про все це Вовченко довідався пізніше, а зараз не міг зрозуміти: для чого тут ця дівчина, коли поряд Женя і коли вони так довго не бачились...

— Ну, я піду, — сказала мати, нахвляючи на плечі хустку.

Василь і дівчата пройшли в кімнату, де дбайливими руками матері був накритий стіл.

— Сідайте за стіл, — на правах господині скомандувала Женя. — Якби ти знав, Васю, як я рада знову бачити вас всіх. Ну, про це потім. Зараз доповідай Лесі, що робиться в Поміччю.

Василь здивовано підняв очі на Женю.

— Леся — зв'язківцево пожеарців. Ім про вас повідомив капітан Хижняк.

Вовченко докладно розповів Лесі про проведену ним роботу. Партизанка уважно слухала його.

— Вас багато? — спитала вона.

— Чоловік вісімдесят, а може, й більше. Точні дані про всі групи у Коваленка.

— З ким вам вдалося зв'язатися?

— З підпільниками Новоархангельська, Малої Виски, Знам'янки і Новоукраїнки.

Григорій ВОВЧЕНКО

Іван ЦАРЕНКО

— З Знам'янкою добрий зв'язок? — Не завжди. — Документи доставити можете? — Без цього зараз не можна. — Звідки? — З Новоукраїнки. — Передайте їм частину привезених нами листівок і візніть як можна більше документів. Добре було б передати також листівки у Первомайськ і Вознесенськ. Ви не змогли б це зробити? — Ми все зробимо, товариш Лесю. У Первомайськ відвезе листівки мій брат Гриша, а у Вознесенськ пошлемо Марію, у неї там родичі. Я б хотів вас ще запитати... Ви нічого не говорите про наш перехід у ліс, а хлопці тільки й мріють про те, щоб своїми руками знищувати гітлерівців.

— Все у свій час, — відповіла партизанка. — Я доповім командувачу загону. Ви далеко від лісу. До того ж, без зброї ми взагалі нікого не приймаємо. Треба все продумати, добре підготувати, а поки що будете займатися розвідкою і диверсіями тут. Нам потрібні відомості про воєнні склади в районі вузла і на найближчих станціях, графік руху поїздів і характер вантажів. Зараз я від'їжджаю.

— Зовсім? — Ні. В Новоукраїнку. У мені там теж є зв'язки, — посміхнулася дівчина. — Командувача доручило мені побувати в цьому місті і на Адабаші. Не скажете, як краще туди добратися? — Вас посадять на поїзд наш хлопці Володя Савошик та Алик Синицький.

— Що це за люди? — Володя працює на станції, а Алик його племінник.

— Невже в цьому ділі не можна обійтися без дітей? — Наш Алик хоробріший за багатьох дорослих, — зовсім серйозно відповів Вовченко. — Якщо він веде через станцію людину, можете бути спокійні — вас ніхто не помітить. А Володя посадить на поїзд і прикриє, коли треба буде.

— Головне завдання для вас — дістати вибухівку. Без цього про перехід у ліс не може бути й мови, — підкреслила дівчина серйозність завдання командувача. — Я буду пісаязавтра.

... Коли Леся повернулася з Новоукраїнки в Поміччю, там її уже чекав матрос Іван Царенко — ад'ютант командира партизанського загону товариша Гарячого. Чекаючи зв'язківця, він не марнував часу. Разом з Аліком, який зразу заховався в живого партизана, та ще й Моряка, він облязив усю станцію, де йому треба ще було не раз побувати. З тим же Аліком минулої ночі обрзав газельні шанги у составі з зерном. Як повідомив згодом Володя Савошик, состав з цієї причини ще тиждень простояв на станції.

Леся дала Вовченку партизанську явку на станції імені Шевченка до машиніста Рубльова. Василь у свою чергу повідомив розвідників адреси своїх тіток у Смілі. «Женя їх знає, — сказав він, — вони завжди будуть раді допомогти партизанам». Дмовились також, що зв'язківці, які прийд-

жатимуть у Поміччю з загону, спочатку приходитимуть до Тамари Ласкавої, Віктора Благоді або Миші Савошика і, переконавшись, що все благополучно, зустрічатимуться в умовленому місці з Василем чи Іваном.

15. ПОРУЧИК ЯНЕК

Слово «вибухівка» не виходило з голови Василя. Він і його товариші вважали справою честі своєї групи виконати завдання партизанів. За допомогою Павла досить швидко встановили всі місця у Поміччю, де була вибухівка: склад боеприпасів, військова частина і організація ТОДТУ, що будувала вузькоколійку на Умань і Долинську. Вирішили почати з останньої. Німці вели будівництво в районі залізничного вузла силами двох робітничих батальйонів. Один, розміщений у бараках, складався з місцевих робітників, згідно з усіх районів області. Другий — з іноземців, переважно поляків, які носили військовою форму і жили в триповерховій казармі недалеко від комендатури.

Вовченко попросив Галю Добіжу взяти, чи нема серед них людей, які б допомогли дістати вибухівку.

— Янек, — не задумуючись відповіла дівчина. — Дістане там все, що тобі потрібно.

— Ти так упевнена в цьому Янеку? — Як у самій собі! — палко вигукнула Галя.

— Ану, дівчино, — з напуском суворості вимовив Василь, — подивись мені в очі. Признавайся, що в тебе з цим парубком?

— Він дуже хороший, Васю. Хоча я його зовсім не знаю. Тільки три рази очила, та й то мигцем. Одного разу, коли я поверталася з кіно, мене зупинив німець. Не знаю, чим би все це скінчилося, якби на мій крик не з'явився Янек. Добре він дав тому фашисту. Ось і все, що я про нього знаю..

— А ще дві зустрічі? — Другий раз я зустріла його з Марією. Знаєш, яка там працює? Вона так багато хороше мені про нього розповідала. І третій раз — він просто проїхав повз мене на платформі.

— І це все?.. — розчаровано протягнув Василь.

— Тобі мало? — щиро здивувалась дівчина. — Нічого ти тоді не розумієш у людях. Хочеш, я запрошу його до тебе, і ти сам поговорити з ним?

— Гарзд.

Через два дні вони зустрілись. За столом сидів чоловік років тридцяти з тонкими рисами обличчя.

Василь навіть розгубився, коли поляк піднявся на весь свій величезний зріст. Військовий мундир зграбно облягав спортивну фігуру Янека. В тонких, довгих пальцях поляка, коли вони обмінювалися рукоштовками, була теж неабияка сила.

— Позналились? — посміхнулася Галя. — Тоді сідайте.

Вона швидко накрила на стіл, не забувши поставити графин горілки. Побачивши горілку, Василь згадав свій розрахунок розв'язати з її допомогою польську явку і щиро розсміявся. Обличчя Янека теж прояснилося. Темні, сербозні очі просвітлилися.

— Добже, — сказав він. — Я знав, що зустрінуся з вами. Коли панна Галіна запросила мене до себе. Я здогадався, що це не до себе. Ви розумієте?

— Розумію, Янек. І давайте все-таки наллємо. За що ти хотів би випити?

— Я? За нашу багатостраждальну вітчизну, за дружбу поляків і росіян, за Червоне військо. Ви одні можете нас врятувати.

— Ти добре сказав, Янек. Але перемога не приходить сама.

— О так, звичайно. Я хочу допомогти вам. І не тільки я.. Нас багато.

— Добре. Про це ми ще поговоримо, товариш, а зараз розкажи про себе.

— То-ва-риш, — повторив Янек. — Спасибі. Хто я? Поляк. Мій батько був шлюсарем у Александрові Варшавського воєводства. Я працював спочатку ухувронком, а потім учителем фізкультури. В тридцять третього році був призваний до армії, закінчив артилерійську школу, одержав звання поручика. Ну, що було в тридцять дев'ятому році, ви знаєте... Був на фронті... потрапив до німців у полон... Потім я бачив пожежу Варшави... у квітні минулого року фашисти замучили всю мою сім'ю... Я в цей час знаходився у Познанському концтаборі. Звідти втік. У Лодзі дістав фальшиві документи. Працював у підпіллі. Потім був мобілізований німцями у робочий батальйон і ось... потрапив до вас. Тепер я зроблю все, що ви мені накажете.

(Далі буде).

ГРОШОВО-РЕЧОВА ЛОТЕРЕЯ 1969 РОКУ

Рада Міністрів Української РСР прийняла постанову про проведення в 1969 році грошово-речової лотереї. Загальна сума її визначена в 54 мільйони карбованців, а загальна сума виграшів по лотереї становить 35 мільйонів 100 тисяч карбованців.

Вартість лотерейного білета 50 копійок. Продаж їх серед населення провадитиметься суворо добровільно за готівку.

Лотерейні білети підрозділяються на шість випусків по 9 мільйонів карбованців у кожному. Всього в шести тиражах розігрується 16.200.000 виграшів, в тому числі 82.800 речових на суму 10.137.816 карбованців та 16.117.200 грошових виграшів на суму 24.962.400 карбованців.

Серед речових виграшів лотереї сотні автомашин «Волга», «Москвич-412» та «Запорожець-ЗАЗ-966», мотоцикли і велосипеди різних марок, піаніно, радіоприймачі, телевізори, годинники, фотоапарати, кінокамери «Аварор», холадильники «Дніпр-3», пральні машини, електробритви «Харків» та інші цінні речі.

Тиражі виграшів по лотереї відбуватимуться: по першому випуску — 21 лютого в Києві, по другому — 18 квітня у Вінниці, по третьому — 20 червня в Івано-Франківську, по четвертому — 22 серпня в Сімферполі, по п'ятому — 24 жовтня в Запоріжжі і по шостому випуску — 19 грудня в Луганську.

Власник лотерейного білета, на який припад речовий виграш, може за своїм бажанням одержати вартість речового виграшу готівкою.

Лотерейні білети, які виграли, можна пред'явити для оплати до 30 червня 1970 року.

(РАТАУ).

А ВІЗ І НИНІ...

«Допоможіть учитися у новій школі!» — від імені сотень учнів с. Данилової Балки звертаються до нас члени комітету комсомолу, учкому, ради піонерської дружини.

СПОРТ

Захоплюючими були минулої суботи змагання борців-самбістів на першості області. Нікому не поступалися в першості команда спортсменів обласної ради ДСТ «Буревісник». Друге і третє місця зайняли динамівці та спартаківці.

Вже п'ять років буде приміщення школи Заваллівська ПМК-6. В серпні будівельники пообіцяли здати об'єкт до 1 вересня. «Почекайте до 10 вересня», — просять будівельники. Чекаємо до 10 жовтня. Ось і жовтень закінчився, вже й листопад позолотив доріжки, а кінця будові не видно.

Редакція звернулася за поясненнями у виконком Ульяновської райради депутатів трудящих. Відповідь голови райвиконкому т. Винника подавала надія: «Керівниками Заваллівської ПМК-6 та правлінням колективу ім. Богдана Хмельницького вжито заходів щодо завершення будівельно-монтажних робіт з таким розрахунком, щоб повністю закінчити всі роботи на об'єкті до 5 листопада ц. р.».

СПОРТ

Телефоном ми зв'язалися з Ульяновкою. Учні продовжують вчитися в старому приміщенні школи.

Фото П. ХМУРИ.

ХРОВАКА ЗМАГАНЬ

ПЕРЕМОГА ПЕРЕКОНЛИВА

Два дні у спортсменок обласної ради ДСТ «Авангард» гостювали їх давні суперниці з одеського «Водника». Всі три товариські матчі закінчилися перемогою кіровоградських дівчат (18:9, 17:8, 22:10). Слова похвали тренера нашої команди мали краді спортсменки — студентка інституту сільськогосподарського машинобудування Тамара Сипіла та студентка технікуму

СТАРТ СПОРТСМЕНОК ІЗ ДЮСШ № 3

Перед цими змаганнями в місті вважали, що кращими тенісистами є Сергій Поєдник та Віктор Шепеленко (існують сільськогосподарського машинобудування), представниця спортивного клубу «Зірка» Зінаїда Праля та Світлана Ольховська. І ось неабияку майстерність по-

казали спортсмени ДЮСШ № 3. Вони заявили, що можуть дати рішучий бій ветеранам настільного теніса міста. За словами — діло. Три спортсмени — школярі із двох підгруп увійшли в фінал змагань. Знову дубій. Визначені переможці. Це — представники ДЮСШ № 3 Борис Шефрін, Юрій Поліщев, Сергій Поєдник зайняли лише третє місце.

Нижче своїх можливостей виступили жіночі команди. Завдання чемпіонки міста дісталось Ларисі Гречаній із «Буревісника». На другу сходинку стала Зінаїда Праля. Третє місце — за Світлою Ольховською.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

П'ЯТНИЦЯ, 22 листопада. Перша програма. 11.00 — Телевізії. 11.10 — Телефільм. «Солдат з постаменту». (К). 11.35 — «Шкільний екран». Українська література для учнів 8 класу. «Гворчість Т. Г. Шевченка 1843—1845 рр.». (К). 16.45 — Наші оголошення (Кіровоград д. 16.50 — Телефільм. (Кіровоград). 17.40 — «За здоров'я людини». «Здоров'я на Бузі». (К). 18.00 — Для школярів. «Зустрічі з природою». (К). 18.30 — Телевізії вісті. (К). 18.50 — «Робітничі життя». Тележурнал. (Кіровоград). 19.25 — Назустріч в арду композиторів України. Концерт В. кирейка для скрипки з оркестром. (К). 20.00 — Естафета новин. (М). 21.00 — «Клуб кіномандрівників». (М). 22.00 — Програма кольорового телебачення (М). 23.00 — «Наш сімейний альбом». Телефільм. (К). 23.30 — «Танцю в альній залі». (Таллін).

музикантів». «І. Дунаєвський». (Кіровоград). 16.30 — Програма кольорового телебачення. (М). 18.00 — «На меридіанах України». (К). 18.30 — «Літопис півніку». Телевізійний документальний фільм «Рік 1920». (К). 19.30 — Першість СРСР з хокею. «Динамо» (Київ) — «Сибір». (К). 20.10 — Фотохроніка. (К). 20.15 — Інформаційна програма «Час» (М). 20.45 — Кіножурнал. (К). 21.20 — «Чорний оксамит». Новий художній фільм. (М). 22.40 — «На шогішк». (М). Друга програма. 15.30 — Молодіжна програма «Погляд». (К).

ПОКАЗУЄ МИКОЛАЇВ

П'ЯТНИЦЯ, 22 листопада. 17.40 — «За здоров'я людини». «Здоров'я на Бузі». (К). 18.00 — Для школярів. «Зустрічі з природою». (К). 18.30 — Телевізійні вісті. (К). 19.25 — Концерт В. кирейка для скрипки з оркестром. (К). 20.00 — Естафета новин. (М). 21.00 — «Клуб кіномандрівників». (М). 22.00 — Програма кольорового телебачення. (М). 23.00 — Телевізійний альманах «Книжечка в зоопарку». Короткометражний фільм. (К). 23.30 — «Танцювальний зал». 15.30 — «Життя і творчість» (Таллін).

До уваги молодих літераторів! У НЕДІЛЮ, 24 Листопада, у приміщенні РЕДАКЦІЇ ГАЗЕТИ «МОЛОДИЙ КОМУНАР» ВІДБУДЕТЬСЯ ЗАНЯТТЯ МОЛОДІЖНОЇ ЛІТЕРАТУРНОЇ СТУДІЇ «СІВАЧ». ПОЧАТОК О 16-Й ГОДИНІ.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони секретаріату — 2-45-35, відділу — 2-45-36.

«МОЛОДОЯ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.